

Войводата *Жели* скоро не освободили, но следъ три недѣли, отъ деия на арестуването му, го интернирали въ вътрѣшността на Романия. Емигрантитѣ хжшлаци, които се готвили да играятъ „хайдушко хоро“ на Стара-Планина, клюмнали съ глава; ординареца на въображаемата чета отново става актеръ и заедно съ „театралната българска народна труппа“ на Войникова отпътувалъ въ Букурещъ. Романското правителство (поради похода на Хаджи-Димитровата чета отъ Петрошанъ-Вардинъ-Бузлуджа) не позволило директору на театралната труппа, Войникову, да прѣдстави новата си драма: „Покръщението на Прѣславския дворъ“. Труппата е распръснала: кому на кждѣ очитѣ видѣли, тамъ се спрѣли распръснатитѣ актери. Вкратецъ, но вѣрно и живо е разказалъ биографа за тѣжкитѣ обстоятелства, които е прѣживѣлъ Ботева, като словослагателъ, като актеръ, като прѣдставителъ на хилядата български бунтовници въ Одесса прѣдъ Топковича.

На страницитѣ 126 — 138 отъ IV-и отдѣлъ, биографа разказва за живота на Ботева въ *Букурешката запустѣла воденица*. Тѣзи страници, по белетристическото си достоинство, сж равностилни съ страницитѣ на II-и отдѣлъ. Ние се отказваме да даваме отчетъ за впечатлението, което тѣзи страници произвеждатъ въ душата на читателитѣ. Това сж страници отъ прочитанието на които смѣсено текатъ сълзитѣ на смѣха съ сълзитѣ на скръбта. Тукъ, върху тѣзи страници, ясно се отбѣлзва, че въ Зах. Стояновъ бие не само Любенъ-Каравеловския пулъс, но и Гогсловския хуморъ — хумора на дълбоката скръбъ и истинския смѣхъ. Освѣнъ това, тукъ, на тѣзи страници релефно се отдѣлятъ нѣколко идиотизми на живописната рѣчь, които идиотизми характеризиратъ индивидуалността на Зах. Стояновъ. Тѣзи идиотизми прѣдаватъ особенна живостъ на сценитѣ и картинитѣ, и прѣдаватъ особенна боя на индивидуалнитѣ писателски достоинства на Ботева биографъ. Такива идиотизми се срѣщатъ често въ запискитѣ му „по българскитѣ възстания“ и въ политическитѣ му фейлетони.

Въ художествено отношение този отдѣлъ отъ биографическия опитъ е единъ отъ най-прѣкраснитѣ. Ние се удивляваме на автора, какъ отъ разказитѣ на други лица напълно е схваналъ картината отъ живота на Ботева въ *Букурешката запустѣла воденица*. Съ свойственната нему повѣствователна лекостъ той е нарисувалъ гладнитѣ стомаси и голитѣ лакти на квартирантитѣ отъ грозната запустѣла воденица

Въ V-и отдѣлъ (стр. 137 — 138) биографа разказва: а) срѣщата на Ботева и Левски въ Букурещъ и съвмѣстния имъ животъ въ *запустѣлата воденица* *). б) за библиотечарската служба

*) *Бѣлѣжка*. Въ *запустѣлата воденица* *Левски* не е другарувалъ съ *Ботева*: въ онова врѣме *Левски* е уреждалъ комитетитѣ въ „турско“ и располагалъ е съ нуждитѣ средства за прихрана и облѣкло. (Глед. биография *Левски* отъ Ст. Заимовъ). Другаръ на Ботева въ прѣдмѣтна воденица, навѣрно, е билъ нѣкой отъ полскитѣ емигранти.